

Bir Fidandı

– Gülhun ERTİLAV · 29 Eylül 2010

On yedi yaşına yeni bastığı günlerdi. Annesi onu çağırıp bu gece için hazırlan akşama misafirler senin için gelecekler dediğinde. Dokuz kardeştiler beş kız dört erkek kendinden büyükler evlenmişti. İki ablası ve iki ağabeyi evliydi. Çok yakın oturuyorlardı. Her gece bütün aile sürekli bir araya geliyor. Bütün işlere de Fidan'a bakıyordu yine. Yorulmaya ve dinlenmeye hakkı yoktu. Maddi durumları ancak karın doyurmaya yetecek kadardı. Çok zor da kalmadıkça bir şey isteyemiyordu ailesinden. İlköğretimi bitirdikten sonra çok yalvarmıştı babasına liseye göndersin diye ama olmamıştı işte. Evde yapılması gereken daha önemli işler var demişti babası.

Gelecek olanlar kimlerdi, sormadı bile annesine, peki dedi sesi kısık bir şekilde mutfakta bulaşıkları yıkarken. Akşam olduğu zaman en temiz giysilerini seçip giymiş, içinde karamsarlıkla bekliyordu. Biliyordu evden bir boğaz daha eksilirse babası biraz daha rahatlayacaktı. Geldiler akşamın ilk zamanlarında. Bunlarda kendileri gibi bir aileye benziyordu. Hıh dedi kendi kendine seni peri padişahının oğlum isteyecekti sanki. Kahvelerini yapıp mutfakta kalmayı tercih etti, onlar gidene kadar. Daha sonra ablasından öğrendi. Kendisini isteyen çocuğun bir inşaat işçisi olduğunu. Vermişti babası onu, bundan daha iyisini mi bulacaktı Fidan.

Nişanlılık döneminde alışmaya çalıştı Fidan Ahmet'e. Uysal birine benziyordu Ahmet. Fidanın yüzünü güldürmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Evlendiler. Birer sene aralıklarla iki çocuk doğurdu Fidan. Eşinin geliri yetişmiyordu, çocukların bakımına. Bende çalışsam iyi olur artık diye düşündü, konuyu eşine açtı. Yok demedi Ahmet. Uzun bir arayıştan sonra özel bir şirketin çay ve yemek işlerine yardımcı olmak üzere işe girdi.

Gerek temiz giyimi ve güzel yüzü, gerek samimiyeti sevdirdi oradaki herkese kendini. Ama bir kişiye biraz daha farklı sevdirmişti kendini. İlk zamanlar farkında değildi Orhan Beyin kendisine olan ilgisinin. Uzun bir süre sonra fark etti. Aslında Fidan da ona ilgisiz değildi ama yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyordu. Kendisi evli, üstelik iki çocuğu vardı. Orhan Bey bekardı. Çalıştığı şirkette efendi kişiliği ile kendini sevdirmeyi başarmış, dürüst birisiydi. Zamanla daha çok yakınlaşmaya başladılar. Orhan bey açılma fırsatı bulduğu zaman Fidan'a ..senin durumunun farkındayım ikimizde yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyoruz. Eğer başarabilirsen ve yapabilirsen eşinden ayrıl evlen benimle demişti Fidan'a

Bir düşüncedir almıştı Fidan'ı. Bir yandan bir türlü sevemediği ama saygı duyduğu kocası, bir yanda iki çocuğu ve diğer yanda delice sevdiği gönlünü verdiği Orhan vardı. Yirmi altı yaşına gelmişti. Önünde belki de daha uzun bir zaman vardı dünya nimetlerinden faydalanacağı. Bunu şimdiki eşiyile yapması mümkün değildi bunu biliyordu. Kararını verdi seçimi Orhan olacaktı. İlk hatasını yaptı ve bunu annesine

açıkladı ilk. Kıyameti koparmıştı annesi, bu asla affedilemez bir yanlış olacaktı Fidan için. Oysa Fidan açıklamıştı temiz tertemiz bir sevda olduğunu her ikisinin de. Üzüntü ile ayrıldı anne evinden. Ama kararlıydı eşine durumu açacaktı. Boynunu bükerek dinledi onu Ahmet. Tamam dedi sen seviyorsan senin sevgine saygı duyarım. Madem yanlışsız başladın ve öyle devam etmek istiyorsun. Kalsın çocuklar bende boşanalım, herkes kendi yoluna gitsin.

Boşandılar bir süre sonra. Çocuklar Ahmet'te kalmıştı.

Orhan bu arada işyerini ve memleketini değiştirdi. Sevdiği kadını eski hatıraları olan bir yerde mutsuz etmek istemedi. Kendi memleketlerinden uzak bir yerde evlenip, mutlu olmayı hayal etmişlerdi. Evlendikleri ilk sabah mutlulukla birbirlerinin yüzlerine bakarken "bazen hayaller gerçekleşebiliyor"demişlerdi gülümseyerek. İki yıl sonra Fidanın kucağında bu kez aşkının meyvesi olan oğlu vardı. İlk eşinde kalan çocuklarının özlemine yeni bebeği ile gidermeye çalışıyordu. Ailesi onu dışlamış ve hiçbir zamanda kabul etmeyeceklerini söylemişlerdi. Ne onu ne de eşini. Belki bebeğimin olması onların düşüncesini biraz olsun yumuşatır diye çekinerek aramıştı bir bayram öncesi annesini. Hem ailesini, hem de çocuklarını çok özlemişti. Bir kez olsun görmek istiyordu onları. Annesi kırgın ve kızgındı ilk telefon ettiğinde. Ama birkaç gün sonra sevindirici bir haber geldi annesinden. Gel diyordu annesi, bende babanda kardeşlerinde affetti seni. Ama bu ilk gelişinde getirme eşini yanında daha ona hazır değiliz. Sen bebeğini al gel. Hem burada diğer çocuklarını görürsün hem de bizler hasret gideririz.

Konuyu Orhan 'a açtığı anda olumlu karşıladı Orhan. Ertesi gün bir bilet alıp uğurladı sevdiği kadınla beraber bebeğini. Bundan sonra daha da iyiye gidecek her şey diye bir umut belirdi gözlerinde. Fidan ona hissettirmemeye çalışsa da arada bir gözleri hüzünleniyor memlekette bıraktığı yavrularını özleyiyor, gözyaşlarını Orhan'a göstermeden siliyordu. Bunun farkındaydı Orhan.

Özlemine duyduğu memleketine vardığı zaman sevinci ikiye katlandı Fidanın. Annesi sözünde durmuş iki evladını da o gün kendilerine çağırmişti. Bayramdı bugün, ama Fidan için çifte bayram. Ailesi ile sarılmış, birkaç senedir özlemine çektiği yavrularının kokusuna doymaya çalışıyordu. Bütün aile bir aradaydı. Bayramdı ya hem de çifte bayram. Hava sıcak olmasına rağmen babası bir an yerinden kalkıp kapı ve pencereleri kapattığında kaldırdı başını neden diye. O ana kadar fark etmemişti ağabeylerinde ki ve küçük erkek kardeşlerindeki gerginliği. Ne oluyor diye soran bakışlarla herkese tek tek göz gezdirmeye başladı. Bir an evde büyük bir sessizlik olmuştu. En küçük kardeşi belinde sakladığı silahı çıkardığında. Bir anda bebesinin üzerine atladı Fidan kurşunlar üzerine boşalırken. Diğer iki evladının gözleri önünde can verirken bebeğini kurtarmak istemişti. Ama nafile

Onüç yaşındaki erkek kardeşi öyle soğukkanlılıkla vurmuştu ki ablasını ve bebeğini, güvenlik görevlilerine ablam bunu hak etmişti, yaşım küçük bir süre yattıktan sonra çıkar gider eşini de öldürürüm. Namusumuz ancak temizlenir diyordu hem de gülümseyerek.....

GERÇEK HAYATTAN ALINMIŐ. YAŐANMIŐ BİR ÖYKÜDÜR. İSİMLER DEĐİŐTİRİLMİŐTİR